

«Podríem escoltar més. Podríem estimar més»

En José Luis de Prada Llusá, té 44 anys, i aquest mes de maig ha rebut a Roma el sagrament del sacerdoci juntament amb 33 fidels de la prelatura de l'Opus Dei. En aquesta entrevista explica que és per a ell ser sacerdot.

07/06/2019

Va néixer a Lugo però per la feina del seu pare, va viure a Roa de Duero,

Balaguer i també a Reus. Llicenciat en Dret (UPF), durant uns anys es dedicà a tasques formatives en algunes associacions culturals de Barcelona (Bauprès i Pàdua), Granollers (Montcau) i Sant Cugat (Foiró), i al Col·legi Major Universitari Monterols, de Barcelona. El 2008 es va traslladar a Roma, on acabà els estudis de doctorat en Teologia dogmàtica i treballà durant 10 anys a la seu central de l'Opus Dei.

I ara, amb 44 anys es fa mossèn, com és això?

Quan tenia 14 anys, un professor del meu col·legi em va presentar el panorama de lluita per la santedat i d'apostolat que promou l'Opus Dei, suggerint-me la possibilitat de formar-ne part. Com no tenia cap excusa per dir que no, vaig dir que sí.

Penso que aleshores vaig prendre la decisió més important de la meua vida, amb gran alegria i plenament

conscient del que feia. Més endavant, dins d'aquest marc d'entrega, vaig manifestar la meva disponibilitat per rebre l'ordenació sacerdotal, i aquí estic.

Com es definiria? Si li preguntessin per un tret característic de la seva persona...

No ho sé... Ho deixo a judici de Nostre Senyor. M'agrada repetir una frase de sant Francesc d'Assís: "Sóc el que sóc davant Déu i res més".

I com creu que Jesucrist l'ha anat cridant al servei dels qui Ell vulgui?

Jesucrist és el millor pagador. Com Ell mateix va prometre, si li dones 1, et torna 100. Per altra banda considero que la meua vida és molt normal.

El Papa en un viatge pastoral va dir a sacerdots i seminaristes: "No

perdin la memòria i el respecte per qui els va ensenyar a resar”

Estic 100% d'acord amb les seves paraules. Quan penso en la meua família, col·legi, amics... només em surt dir: gràcies, gràcies, gràcies!

Quin paper creu que ha de tenir el sacerdot avui? El Papa Francesc va pronunciar una frase rodona quan deia que vol "pastors que facin olor d'ovella". Com l'entén vostè?

Ser sacerdot vol dir, avui i sempre, ser Crist. Això sona fort, i ho és. El sacerdot ha de desaparèixer (no ser el protagonista) i fer present Crist en la seva vida i enmig de la gent.

Sant Josepmaria deia que "de cent ànimes ens interessen les cent". Si visqués ara, potser diria que "de cent ovelles, ens interessen les cent". Una tasca molt bonica -humil i silenciosa- és l'atenció dels malalts i de la gent gran. Jesús té predilecció per

aquestes "ovelles", i el sacerdot -com Jesús- ha de donar la vida per totes, començant per les més necessitades.

Com poden ajudar els sacerdots de la prelatura a l'Església cada vegada millor? Com els laics podem ajudar als sacerdots a ser millors sacerdots?

Sens dubte, resant (més), treballant (més), pensant (més) en els altres, somrient (més). I com que ningú no és perfecte, perdonant-nos sempre els uns als altres.

L'Església està cridada a servir tots els homes, i no només els fidels. El Papa parla d'anar a les perifèries, com pensa que poden donar aquest servei els preveres?

El mateix Sant Pare ho diu ben clar (són paraules de l'any 2017): "El confessor està cridat diàriament a anar a les 'perifèries del mal i del pecat' i la seva obra representa una

autèntica prioritat pastoral. Si us plau, que no hi hagi germans que confessen només els dilluns i els dimecres. S'ha de confessar cada vegada que t'ho demanin. El confessorari ha d'estar sempre obert, perquè el cor de Nostre Senyor sempre està obert”.

I els laics, com poden ajudar a ser Església 'en sortida'?

Sent "orella" i "cor" per als altres. És a dir, escoltant-los i estimant-los. Tinc la impressió que quan s'escolta la gent, quan hi ha un veritable interès pels altres, quan es viu el missatge de l'Evangelí i el manament nou de Jesús (estimeu-vos els uns als altres), sortim de nosaltres mateixos. No hi ha res de més audaç i creatiu.

Escoltem poc?

Podríem escoltar més. Podríem estimar més. No només als joves, també a la gent gran. El bonic de la

nostra fe és que sempre podem créixer: l'Amor no té límits. Cap persona ni estructura humana pot oferir un "producte" millor.

Com s'ha de fer per arribar més als joves?

Sant Pau deia que havíem de "fer-nos tot amb tots per salvar-ne alguns, costés el que costés". Doncs, fent-nos joves amb els joves. Sommiar i no queixar-nos. Fer i deixar fer.

Ensenyar i aprendre. Escoltar i comprendre. Com diu el Papa Francesc, un cristià és sempre jove perquè "ser jove, més que una edat, és un estat del cor" (Christus Vivit, 34).

Acabem de viure la beatificació de la Guadalupe Ortiz de Landázuri. Un tret seu, que tots qui la van conèixer recorden, és l'alegria. Als cristians ens falta alegria?

S'hauria d'aclarir bé què s'entén per alegria (cosa compatible amb el dolor i el patiment) i què és la tristesa (cosa diferent del cansament o de la malaltia). Penso que un cristià no perd mai la veritable alegria, malgrat les dificultats (com Maria al peu de la Creu).

El cristià es troba enmig de les il·lusions i dels neguits que envolten l'existència humana -no és millor ni diferent dels altres-, però compta amb la gràcia de Déu, que rep fonamentalment per mitjà de la Confessió -sacrament de l'alegria- i de l'Eucaristia. De vegades ens n'oblidem, i el Senyor ens ha de dir, com a la samaritana: "Si sabessis quin és el do de Déu!"

Per últim, ha viscut molt temps a Roma, què li ha aportat?

Evidentment, una visió més universal de l'Església i de l'Opus Dei, i una estimació més "tangibile", no

només espiritual, vers el Sant Pare i el Prelat de l'Obra: a Roma es gaudeix i es pateix amb el cap i amb el cor de l'Església. A més, un enriquiment humà, gràcies al patrimoni artístic i cultural tant de la capital com de la resta de la península Itàlica. En un altre ordre de coses, a Roma he fet un munt d'amics, que m'han permès endinsar-me en la idiosincràsia italiana, i aprendre d'un poble que és molt acollidor i que té un gran cor.

La primera Missa de mossèn José Luis de Prada serà en el col·legi Turó (Tarragona), on va estudiar, el dissabte 14 de setembre a les 17.00 h tot coincidint amb la festa de la Santa Creu.

[opusdei.org/ca/article/entrevista-
mossen-jose-luis-de-prada/](https://opusdei.org/ca/article/entrevista-mossen-jose-luis-de-prada/) (01/04/2026)